

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 136 stemmer; 10 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

(Lovforslag nr. 144. Fremsat 15/1 76. Første behandling 13/2 76. Betænkning 6/5 76. Anden behandling 11/5 76).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Tange (FP):

Umiddelbart forekommer dette lovforslag meget rimeligt, idet man må sige, at det er en tiltalende ting, at folk, der bliver udsat for en forbrydelse, får erstatning fra staten, idet forbryderne jo som oftest er ude af stand til at betale erstatning til ofrene. Fremskridtspartiet er imidlertid efter en nærmere gennemgang af lovforslaget kommet til det resultat, at vi ikke kan stemme for det. For det første ud fra det synspunkt, at det giver en urimelig forskelsbehandling af de mennesker, der kommer til skade på andre måder end ved forbrydelse og ved almindelig sygdom.

Det kan ikke være rimeligt, at der er forskel mellem den måde, folk stilles på økonomisk, når de f. eks. bliver lammet på grund af et hjerteanfald, og når de bliver lammet på grund af en forbrydelse. De bør stilles ens økonomisk, og derfor kan vi ikke acceptere lovforslaget. Det kan ikke være rimeligt, at den, der er udsat for en forbrydelse, bliver bedre stillet ved at få invalidepension og så oveni også får en erstatning fra staten for invaliditeten.

Endvidere er det jo også erfaringen, at som oftest vil den slags sager forøges meget mere, end man er forberedt på. Vi ved jo, at der er folk, der lider af erstatningsneuroser,

og i det øjeblik, de bliver bekendt med, at man kan få erstatning fra staten, så er der ingen tvivl om, at mange mennesker — hvad enten de falder ind under loven eller ej — vil anmelde deres krav over for staten. Det vil give en meget stor administration af loven, og vi er af den opfattelse, at det i løbet af ganske få år vil blive en meget stor post på statens regnskab.

Når først man er begyndt på en lovgivning som denne, hvor staten skal gribe ind til fordel for ofre for forbrydelser, så kan man med lige så god ret spørge, hvorfor staten så ikke også skal hjælpe den stakels enke, der på grund af dokumentfalsk eller bedrageri fra en forbryders side bliver franarret sin sidste skilling. Det må jo også være rimeligt, at staten griber ind i et sådant tilfælde. Men det er blot sådan, at staten jo desværre, eller heldigvis, ikke kan gribe ind i alle tilfælde. Det må mange gange overlades til befolkningen selv at tage stilling til, hvad man ønsker at sikre sig imod. Navnlig i de tilfælde, som omfattes af denne lovgivning, har man jo allerede de aldeles udmærkede ulykkesforsikringer, som folk kan tegne. Det er meget billigt at tegne disse familieulykkesforsikringer, og de giver en ualmindelig god dækning. Derfor, hvis folk mener, at de skal have mere, end der tilkommer dem efter den sociale lovgivning, så må folk tegne ulykkesforsikringer.

Jeg vil dog lige gøre opmærksom på, at der er nogle enkelte inden for gruppen, der kan støtte lovforslaget.

Bay (FP):

Når jeg tager ordet, så skyldes det, at jeg har en ganske bestemt grund til at undlade at stemme.

Jeg kan som de fleste ikke stemme for lovforslaget, med de begrundelser, hr. Tange har givet. Jeg kan heller ikke stemme imod det af den simple årsag, at jeg i mange, mange år netop har arbejdet for erstatning til ofrene. Inden for de sidste år er der i kort afstand fra, hvor jeg bor, sket en så uhyggelig forbrydelse, at det får mig til at sige, at det er langt værre end mord. En mand har knust en flaske i hovedet på en anden og derefter tværet splinterne ind i øjnene på manden, og det værste ved det er, at man-